

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **CNGR s.r.o.**, se sídlem Praha 5, Jeremiášova 870, zastoupena Mgr. L. M., obecným zmocněncem, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. S-MHMP 800453/2008/OOP-V-693/R-163/Wi ze dne 18. 5. 2009,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 5. 2009, č.j. S-MHMP 800453/2008/OOP-V-693/R-163/Wi, se zrušuje a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7808,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce, původně označený jako CZECH NATIONAL GOLF RESORT s.r.o., se sídlem K Radotínu 15, Praha 5, se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí č.j. 010481/08/OVDŽP/Pr ze dne 15. 10. 2008, kterým byla žalobci uložena povinnost podle ust. § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, zaplatit finanční odvod ve výši 60 419 771,- Kč za trvalé odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro účely realizace stavby „18 jamkového golfového hřiště“ pro vymezené pozemky nebo jejich části v k.ú. Zbraslav a v k.ú. Lipence v celkové výměře trvale odňaté půdy 64,5311 ha. Odvolací správní orgán konstatoval, že o povinnosti zaplatit odvod za trvalé odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro účely realizace stavby golfového hřiště bylo rozhodnuto na základě pravomocného územního rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 č.j. OV -012922/06/Hd/-/Lipence ze dne 1. 2. 2007 o využití území a umístění stavby pro účel „Golfové hřiště a parkoviště v lokalitě Zbraslav – Lipence, Praha 5“, a na základě závazného souhlasu k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, vydaného Ministerstvem životního prostředí č.j. 528701/ENV/06, 2160/640/06 ze dne 11. 9. 2006. Ministerstvo životního prostředí v tomto rozhodnutí též odsouhlasilo předložený výpočet finančního odvodu za trvalé odnětí půdy, s tím, že o platbě odvodu rozhodně příslušný orgán na základě výpočtu žalobce, přičemž bude vycházet z orientačního výpočtu, který je součástí dokumentace žádosti. Výše odvodu, stanovená v souhlasu s odnětím, tedy nemusí být totožná s tou, o které bude nakonec rozhodnuto, a to v závislosti na možné změně podmínek podle ust. § 10 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Ke změně těchto podmínek však nedošlo, nadto žalobce svůj výpočet odvodu nepředložil ani po 7 měsících od odnětí půdy ze ZPF. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal jednotlivé námitky uvedené v odvolání, kterým nevyhověl.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to z důvodu jejich rozporu s ustanovením § 9 odst. 7 ZOPF, jakož i s § 50 správního řádu, a to s ohledem na určení skutkového stavu rozhodného pro vydání Rozhodnutí ÚMČ Praha 16. Dle § 9 odst. 7 ZOPF výši odvodů vymezí Ministerstvo životního prostředí pouze orientačně s tím, že konečná výše odvodu se stanoví rozhodnutím (zde Rozhodnutím ÚMČ Praha 16). Uvedení výše odvodu v rámci vyřizování žádosti o souhlas s vynětím půdy ze ZPF je nezbytnou formální náležitostí, ale ze zákona vyplývá, že je nezávazné, a pokud následně je příslušným orgánem stanovena v souhlasu s vynětím, musí být stanovena pouze orientačně. Žalovaný, stejně jako ÚMČ Praha 16, byli tedy povinni o výši odvodu skutečně rozhodnout správním rozhodnutím, a nikoli pouze konstatovat, že v rámci své pravomoci mohou pouze přijmout skutkový stav (a vycházet z něj) a uvedenou výši odvodu stanovenou v souhlasu s vynětím předmětných pozemků ze zemědělského půdního fondu. Pokud by se skutečně vycházelo důsledně z částky uvedené v tomto souhlasu, pak by správní řízení samotné zcela ztratilo svůj smysl.

Dále žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí z důvodu jejich rozpornosti s ustanovením § 11 odst. 2 ZOPF, které se správní orgány vyložily vadně, pokud konstatovaly, že není třeba skutečně zkoumat negativní vliv na ochranné pásma vodního zdroje II. stupně ve smyslu bodu B části B přílohy ZOPF, přičemž dle napadeného rozhodnutí *...jedná se*

faktory životního prostředí, které budou negativně ovlivněny, nikoli o faktory, které by (za určitých okolností) mohly být negativně ovlivněny... Žalobce zde namítl, že případný negativní vliv je třeba skutečně zjistit.

Žalobce rovněž namítl rozpor rozhodnutí obou stupňů s ust. § 3 a § 50 správního řádu, s tím, že v řízení navrhoval, aby navrhoval, aby byl proveden důkaz znaleckým posudkem za účelem zjištění skutkového stavu ohledně kontaminace půdy a mimo to alternativně též navrhl provedení důkazu příslušným měřením či posudkem hygienické služby. K tomuto návrhu nebylo nijak přihlédnuto.

Dále žalobce správním orgánům vytkl, že shodně konstatovaly, že v řízení o stanovení odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu je třeba zohlednit požadavek procesní ekonomie, protože zjišťovat objektivní pravdu je časově i finančně náročné a zpravidla i objektivně nemožné. S těmito právními závěry žalobce nesouhlasí a je přesvědčen o opaku, a bylo by na místě očekávat, že tento závěr bude ze strany žalovaného a UMČ Praha 16 konkrétně odůvodněn údaji např. o nákladech na znalecké posudky a časové náročnosti jejich případného provedení. Není též možné, aby správní orgány zcela rezignovaly na objektivní zjišťování skutkového stavu. Rovněž žalobce vytýkal, že správní orgány nevyhověly jeho návrhu na přerušení řízení, odůvodněnému tím, že probíhá řízení ohledně vymezení ochranných pásem vodního zdroje, kterážto otázka bude mít přirozeně vliv na stanovení výše odvodu za odnětí půdy. Tím správní orgány porušily ust. § 2 správního řádu. V další námitce žalobce žalovanému vytkl, že se řádně nevypořádal s důkazy, jež byly žalobcem v řízení navrženy, protože došlo k rozporu s § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu. V průběhu odvolacího řízení navrhnul žalovanému provedení důkazu spisem vedeným Magistrátem hlavního města Prahy pod sp. zn. MHMP-73355e/2003/VYS/Sh. Žalobce též dále navrhnul provedení důkazu jednak žádostí účastníka řízení ze dne 6. října 2008 o potvrzení změny hranice II. pásma ochrany vodního zdroje v lokalitě výstavby golfových hřišť v k. ú. Zbraslav - Lipence, jednak stanoviskem Pražské vodohospodářské společnosti a.s. ze dne 29. října 2008, zn. 6375/08/2/02. V neposlední řadě bylo žalobcem žalovanému doručena kopie žádosti o sdělení, zda pozemky, jež jsou předmětem odvodu, jsou zahrnuty též v nově vymezeném rozhodnutí týkajícím se hranic II. pásma ochrany vodního zdroje. S těmito důkazy se však žalovaný nijak nevypořádal. Konečně žalobce namítl nesrozumitelnost napadaného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu absence stanovení konkrétní výše odvodu, která zakládá nepřezkoumatelnost napadaného rozhodnutí. Toto rozhodnutí na str. 7 cituje z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že „... skutečná výše odvodu za odnětí půdy ze ZPF na dotčeném pozemku byla stanovena podle přílohy k zákonu tak, že základní sazba odvodů za odnětí I ha půdy ze ZPF...byla vynásobena výměrou půdy, která má být odňata ze ZPF...“ Tato citace je zavádějící, neboť z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se nejedná o způsob či postup výpočtu ze strany Úřadu městské části Praha 16, nýbrž o orientační výpočet pouze pro účely souhlasu s odnětím předmětných pozemků ze zemědělského půdního fondu. Nejde tedy o postup výpočtu provedený orgánem, který ve smyslu § 11 odst. 2 ZOPF o konečné výši odvodu rozhoduje.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré námitky.

Při jednání soudu dne 10. září 2013 setrvali účastníci na svých skutkových a právních stanoviscích. Zástupkyně žalobce navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že je nepřezkoumatelné a z tohoto důvodu je nutno je zrušit.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že dne 11. 9. 2006 vydalo Ministerstvo životního prostředí souhlas č.j. 52871/ENV/06,2160/640/06 s trvalým odnětím 64,5311 ha zemědělské půdy ze ZPF v k.ú. Zbraslav a k.ú. Lipence pro výstavbu golfového hřiště, přičemž v podmínce 8. bylo stanoveno, že platba odvodu za odnětí bude jednorázová a rozhodne o ní orgán ochrany ZPF městské části Praha 16 na základě výpočtu, který mu bude předložen nejpozději do 1 měsíce od právní moci územního rozhodnutí a bude doložen potřebnými doklady. Bude vycházet z orientačního výpočtu ve výši 60 419 771,- Kč a může být zpřesněn v souvislosti s tím, co vyplývá z dokumentace pro řízení podle stavebního zákona. Územní rozhodnutí pak bylo vydáno Úřadem městské části Praha 16 dne 1. 2. 2007 pod č.j. OV-012922/06/Hd. Orgán ochrany životního prostředí městské části Praha 16 dne 26. 5. 2008 přikázal žalobci zaplatit odvod za odnětí půdy ze ZPF v totožné výši, proti čemuž podal žalobce odpor, takže o věci bylo rozhodováno v řádném správním řízení. V něm vydal Úřad městské části Praha 16 dne 15. 10. 2008 rozhodnutí č.j. 010481/08/OVŽDP/Pr, kterým stanovil odvod opět ve výši 60 419 771,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v kontextu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a konstatoval jeho nepřezkoumatelnost.

Podle ust. § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle přílohy k tomuto zákonu v návaznosti na pravomocné rozhodnutí vydané podle zvláštních předpisů.

Citovaná norma stanoví, že o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu musí být vydáno samostatné rozhodnutí. Nestačí tedy, aby správní orgán ochrany ZPF pouze odkázal na orientační výpočet, jenž je součástí souhlasu Ministerstva životního prostředí, ale musí učinit rozhodnutí vlastní. Jelikož citovaný zákon nestanoví jinak, je nutno trvat na tom, aby takové rozhodnutí mělo všechny – zejména obsahové - náležitosti správního rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Musí tedy obsahovat důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V projednávané věci k tomu navíc přistupuje skutečnost, že zákon o ochraně zemědělského půdního fondu v části D přílohy obsahuje konkrétní, přesný a především závazný postup, jakým musí příslušný správní orgán postupovat při výpočtu odvodů za odnětí půdy ze ZPF.

Rozhodnutí orgánu ochrany ZPF o výši odvodu podle ust. § 11 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu tedy musí ve svém odůvodnění obsahovat jak výčet skutečností podstatných pro rozhodnutí, tak i úvahy správního orgánu, jimiž z těchto skutečností za použití příslušných právních norem vyvodil své závěry.

V projednávané věci však soud musel konstatovat, že rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 ze dne 15. 10. 2008, nic z toho neobsahuje. Správní orgán I. stupně v něm pouze zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a následně se vypořádal s námitkami, které

v jeho průběhu žalobce uplatnil. Rozhodnutí však neobsahuje žádné vlastní úvahy správního orgánu o tom, jak k výši odvodu dospěl, a tedy nelze nijak přezkoumat, zda při stanovení této výše postupoval způsobem, jenž je zákonem o ochraně zemědělského půdního fondu v části D přílohy uložen. Není tedy jasné, zda správní orgán tento předepsaný postup dodržel, jak se s jeho jednotlivými kroky vypořádal, a v důsledku toho nelze ani přezkoumat, zda tento výpočet odpovídá zákonu nebo nikoliv. V této souvislosti pak ovšem není ani zřejmé, zda a jak vzal správní orgán ohled na případné negativně ovlivnění některého z faktorů životního prostředí, vyjmenovaných v části B přílohy cit. zákona, a zad v návaznosti na to určil odpovídající ekologickou váhu tohoto ovlivnění, či zda přichází v úvahu některý z důvodů ke snížení stanovené základní sazby odvodů za odnětí 1 ha půdy ze zemědělského půdního fondu, které jsou vyjmenovány v části C přílohy. Zde musí soud trvat na tom, že postup pro výpočet stanovený v části D přílohy zákona o ochraně zemědělského půdního fondu je pro správní orgán při rozhodování podle ust. § 11 odst. 2 cit. zákona závazný, a není tedy na libovůli správního orgánu, zda jej použije nebo nikoliv. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pak musí být nepochybné, že tento postup použit byl. Tak tomu ale v projednávané věci není a rozhodnutí správního orgánu I. stupně je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Tato nepřezkoumatelnost představuje vadu, kterou měl odvolací správní orgán v odvolacím řízení zaznamenat a příslušným procesním postupem v rámci své pravomoci odstranit. Mohl tedy tuto vadu napravit i tím, že by výpočet podle části D zákona o ochraně zemědělského půdního fondu ve svém rozhodnutí sám provedl. Soud však konstatuje, že ani žalovaný takto nepostupoval a konstatovanou vadu neodstranil. Žalovaný se sice vypořádal s námitkami uvedenými žalobcem v odvolání a uvedl, že vzhledem k nezměněným podmínkám a dalších skutečnostech uvedených v souhlasu Ministerstva životního prostředí, musel správní orgán I. stupně vycházet z výchozího skutkového a právního stavu, jenž vyplynul z pravomocného územního rozhodnutí. Jakkoliv by bylo možno s touto tezí souhlasit, nelze přehlédnout, že tím není nijak odstraněna absence vlastního výpočtu výše odvodu za odnětí půdy ze ZPF, ačkoli – jak vyloženo výše – zákon provedení takového výpočtu správnímu orgánu ukládá a navíc konkrétně stanoví, jak musí být tento výpočet proveden. Ani z rozhodnutí odvolacího správního orgánu tedy nelze posoudit, zda byl tento výpočet proveden v souladu se zákonem o ochraně zemědělského půdního fondu. V tomto smyslu je proto i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Městský soud v Praze dospěl po zvážení věci k závěru, že napadené rozhodnutí je pro tuto nepřezkoumatelnost nutno zrušit. Následně soud podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, aby v rámci svých pravomocí odvolacího správního orgánu vytýkané vady odstranil.

Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nezabýval se dalšími žalobními námitkami.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 7808,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. září 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová